

RETTENS DOM (Første Afdeling)

6. marts 1996 \*

I sag T-141/95,

**Kirsten Schelbeck**, tjenestemand i Europa-Parlamentet, Luxembourg, ved advokaterne Jean-Noël Louis, Thierry Demaseure og Véronique Leclerq, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

sagsøger,

mod

**Europa-Parlamentet** ved afdelingschef i Europa-Parlamentets Juridiske Tjeneste Manfred Peter og Jannis Pantalis fra samme tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse af 1. december 1994, der blev vedtaget, efter at der var blevet truffet en afgørelse om, at artikel

\* Processprog: fransk.

67, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber ikke længere skulle anvendes på visse tillæg i henhold til dansk lovgivning, og hvorved det over for sagsøgeren blev afslået at tilbagebetale de beløb, der var fratrukket i hendes vederlag i henhold til nævnte vedtægtsbestemmelse for tidsrummet 1. november 1987 — 30. april 1993,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS  
(Første Afdeling)

sammensat af præsidenten, A. Saggio, og dommerne V. Tiili og R. M. Moura Ramos,

justitssekretær: ekspeditionssekretær B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 24. januar 1996,

afsagt følgende

**Dom**

**Sagens faktiske og retlige baggrund**

- 1 Sagsøgeren blev ansat som oversætter med virkning fra den 1. november 1987 i henhold til en kontrakt om ansættelse som hjælpeansat. Hun kom til at gøre tjeneste i Europa-Parlamentets danske oversættelsesafdeling.

- 2 Ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 3. marts 1988 blev sagsøgeren med virkning fra den 1. januar 1988 udnævnt til tjenestemand på prøve. Hun blev ved afgørelse af 10. oktober 1988 fastansat som tjenestemand med virkning fra den 1. oktober 1988 i lønklasse LA7, løntrin 3.
  
- 3 Sagsøgeren meddelte i overensstemmelse med artikel 67, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (»vedtægten«), hvilke tillæg hun modtog til sine tre børn i henhold til dansk lov nr. 147 af 19. marts 1986 (»den nationale lov«).
  
- 4 Parlamentet fradrog i henhold til vedtægtens artikel 67, stk. 2, med virkning fra den 1. november 1987 disse nationale tillæg i de familietillæg, som sagsøgeren modtog i henhold til artikel 2 i bilag VII til vedtægten.
  
- 5 Den 17. marts 1994 tilstillede sagsøgeren Europa-Parlamentets Afdeling for Vedtægtsspørgsmål og Personaleadministration et notat. Hun anførte deri, på den ene side at Parlamentet fra den 1. november 1987 i hendes vederlag havde fratrukket de tillæg, som blev udbetalt hende i henhold til den nationale lov. På den anden side anmodede hun under henvisning til en afgørelse i den kompetente tjenestegren vedrørende disse tillægs art Parlamentet om at tilbagebetale hende de beløb, der »fejlagtigt« var blevet fratrukket, samt meddele hende, hvornår dette kunne ske.
  
- 6 Af en opgørelse, der er udfærdiget af Afdelingen for Vedtægtsspørgsmål og Personaleadministration den 14. marts 1994, fremgår det, at de tillæg, der blev udbetalt sagsøgeren i henhold til den nationale lov fra den 1. marts 1994, ikke længere skulle fratækkes i det børnetillæg, der udbetales i medfør af artikel 2, stk. 2, i bilag VII til vedtægten. Det fremgår desuden af en anden opgørelse fra samme tjenestegren af 20. juli 1994, at de beløb, der var blevet fratrukket i sagsøgerens vederlag fra den 1. maj 1993 i medfør af artikel 67, stk. 2, i vedtægten, skulle betales tilbage.

- 7 I forbindelse med udbetaling af vederlag for juni 1994 fik sagsøgeren tilbagebetalt de beløb, som Parlamentets administration havde fortsat med at fratrukke i tiden 1. marts 1994 — 31. maj 1994.
- 8 Den 24. august 1994 tilstillede sagsøgeren chefen for Personaleafdelingen et notat. Hun nævnte deri opgørelsen af 14. marts 1994, der, som hun oplyste, netop var blevet tilstillet hende af Afdelingen for Vedtægtsspørgsmål og Personaleadministration, gennem hvilken hun var blevet bekendt med, at de af de danske myndigheder udbetalte tillæg ikke længere ville blive fratrukket i hendes vederlag. Sagsøgeren henviste til, at Europa-Parlamentet havde foretaget fradrag som nævnt fra datoen for hendes udnævnelse den 1. november 1987, og anmodede »følgelig om tilbagebetaling af de beløb, der fejlagtigt er blevet fratrukket«.
- 9 I forbindelse med udbetalingen af vederlag for september måned fik sagsøgeren tilbagebetalt de beløb, der var fratrukket i tidsrummet 1. maj 1993 — 28. februar 1994.
- 10 Sagsøgeren fik ikke noget svar på sit notat af 24. august 1994 og tilstillede derfor endnu en gang chefen for Personaleafdelingen en anmodning om tilbagebetaling af 18. november 1994. Deri nævnede hun dels, at de beløb, der var blevet fratrukket, var blevet tilbagebetalt hende med virkning fra den 1. maj 1993 i forbindelse med udbetaling af hendes vederlag for september 1994. På den anden side anmodede hun om at få tilbagebetalt de »beløb, der fejlagtigt er blevet fratrukket« i tidsrummet 1. november 1987 — 30. april 1993.
- 11 Ved skrivelse fra Afdelingen for Vedtægtsspørgsmål og Personaleadministration af 1. december 1994 blev det meddelt sagsøgeren, at det var blevet bestemt med virkning fra den 1. maj 1993 ikke længere at anvende antikumulationsreglen i artikel

67, stk. 2, i vedtægten på de tillæg, hun fik udbetalt i henhold til den nationale lov. I samme skrivelse hed det, at »i betragtning af, at den nye praksis er blevet bragt i anvendelse fra den 01.05.93, er der ikke anledning til at udbetale de beløb, der er fratrukket i tidsrummet 01.11.87-30.04.93«.

- 12 Den 1. marts 1995 indgav sagsøgeren en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over den i denne skrivelse indeholdte afgørelse.

### Retsforhandlinger og parternes påstande

- 13 Sagsøgeren har på denne baggrund ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 5. juli 1995 anlagt nærværende sag i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 2.
- 14 Efter anlæggelsen af nærværende sag er sagsøgerens klage af 1. marts 1995 blevet udtrykkeligt afvist ved skrivelse af 18. juli 1995 fra Europa-Parlamentets generalsekretær.
- 15 Den skriftlige forhandling for Retten blev afsluttet den 17. oktober 1995 med fremlæggelse af en duplik.
- 16 Retten har på grundlag af den refererende dommers rapport besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Parterne har afgivet indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 24. januar 1996.

17 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Europa-Parlamentets afgørelse af 1. december 1994 om afslag på at tilbagebetale de beløb til sagsøgeren, der er fratrukket i hendes vederlag i henhold til vedtægtens artikel 67, stk. 2, i tidsrummet 1. november 1987 — 30. april 1993, annulleres.
  
- Den stiltiende afvisning af sagsøgerens klage af 1. marts 1995 annulleres i det omfang, det er nødvendigt.
  
- Europa-Parlamentet tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

18 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

- Retten tager stilling til, om sagen kan admitteres.
  
- Sagsøgte frifindes for sagsøgerens påstand om tilbagebetaling af de beløb, der er fratrukket i sagsøgerens vederlag i medfør af vedtægtens artikel 67, stk. 2.
  
- Der træffes afgørelse vedrørende sagens omkostninger i overensstemmelse med gældende ret.

## Formaliteten

### *Sammenfatning af parternes argumentation*

- 19 Parlamentet har uden at fremføre nogen formelig afvisningsindsigelse gjort gældende, at det kan antages, at sagen er for sent anlagt. På den ene side kan sagsøgerens notat af 17. marts 1994 anses for en ansøgning i vedtægtens artikel 90, stk. 1's forstand. Og på den anden side kan administrationens skrivelse af 1. december 1994 anses for en bekræftende akt for så vidt angår lønsedlerne for juni og september 1994, der udgør den akt, der indeholder et klagepunkt, i vedtægtens artikel 90, stk. 2's forstand.
- 20 Parlamentet har anført, at sagsøgeren skulle have indgivet klage, senest da hun blev bekendt med sin lønseddel for september 1994, hvorigennem hun kunne blive bekendt med, at de beløb, der var fratrukket i henhold til vedtægtens artikel 67, stk. 2, kun ville blive tilbagebetalt for tidsrummet efter den 1. maj 1993.
- 21 Sagsøgeren har indledningsvis gjort gældende, at Parlamentets afgørelse vedrørende arten af de i sagen omhandlede nationale tillæg, der blevet vedtaget på et ikke nærmere angivet tidspunkt og ikke blev offentliggjort, ikke kan anses for at være en akt, der indeholder et klagepunkt i vedtægtens artikel 90, stk. 2's forstand. Det er sagsøgerens opfattelse, at hun først ved notatet af 24. august 1994 formelt anmodede om at få de beløb, der var blevet fratrukket i hendes vederlag fra den 1. november 1987, tilbagebetalt. Hvad angår hendes lønseddel for september 1994 har hun anført, at der ikke deri fandtes oplysninger om Parlamentets afslag på at tilbagebetale hende de beløb, der var fratrukket i tidsrummet 1. november 1987 — 30. april 1993.
- 22 Sagsøgeren har anført, at hun først ved modtagelsen af notatet af 1. december 1994 kunne blive bekendt med den akt, der indeholdt et klagepunkt, og som anfægtes for Retten, nemlig Parlamentets afslag på til hende at tilbagebetale de beløb, der var fratrukket i hendes vederlag i tidsrummet 1. november 1987 — 30. april 1993. Hun

har indgivet klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over dette afslag rettidigt, og Parlamentet har derfor intet som helst grundlag for at rejse spørgsmål om en eventuel afvisning af sagen.

### *Retten's bemærkninger*

- 23 Indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren har anfægtet Europa-Parlamentets afslag på til hende at tilbagebetale de beløb, som er blevet fratrukket i hendes vederlag i henhold til artikel 67, stk. 2, i vedtægten i tidsrummet 1. november 1987 — 30. april 1993.
- 24 For at afgøre, om den af sagsøgeren anlagte sag kan admitteres, må det undersøges, om sagsøgeren som hævdet af sagsøgte kunne være bekendt med denne afgørelse, der indeholdt et klagepunkt mod hende i vedtægtens artikel 90, stk. 2's forstand, før den blev meddelt hende ved Parlamentets skrivelse af 1. december 1994. Der må således tages stilling til, om denne skrivelse skal anses for en bekræftende akt.
- 25 I den forbindelse må det først fastslås, at sagsøgeren i sit notat til Parlamentet af 17. marts 1994 under henvisning til en ny afgørelse vedrørende arten af de tillæg, hun fik udbetalt i henhold til den nationale lov, anmodede om tilbagebetaling af alle de beløb, der var blevet fratrukket i hendes vederlag i medfør af artikel 67, stk. 2, i vedtægten fra hendes tiltræden af tjenesten i Europa-Parlamentet den 1. november 1987.
- 26 Retten skal dernæst fastslå, at sagsøgeren i forbindelse med udbetalingen til hende af vederlag for juni 1994 faktisk fik tilbagebetalt en del af de beløb, der var fratrukket i medfør af vedtægtens artikel 67, stk. 2. Denne delvise tilbagebetaling kan



imidlertid ikke som hævdet af Parlamentet med rimelighed fortolkes som et afslag fra Parlamentet på at tilbagebetale sagsøgeren resten af de beløb, der var blevet fratrukket på samme grundlag.

- 27 Konstateringen heraf har også gyldighed for den tilbagebetaling, der skete med udbetalingen af sagsøgerens vederlag for september 1994 efter hendes notat af 24. august 1994. Tilbagebetalingen af de beløb, der var blevet fratrukket i tiden 1. maj 1993 — 28. februar 1994 som følge af en afgørelse om, at vedtægtens artikel 67, stk. 2, ikke længere skulle finde anvendelse på de omhandlede nationale tillæg, svarer nemlig ikke på nogen måde til et afslag på at tilbagebetale de beløb, der var blevet fratrukket i henhold til samme bestemmelse i tidsrummet 1. november 1987 — 30. april 1993.
- 28 Endelig bemærkes det, at den omstændighed, at sagsøgeren på tidspunktet for tilbagebetaling af et beløb i september 1994 kendte opgørelserne af 14. marts og 20. juli 1994, ikke på nogen måde ændrer de forhold, der er konstateret ovenfor. For disse opgørelser indeholdt ingen objektive oplysninger, der vil kunne fortolkes som et afslag fra Europa-Parlamentet på at tilbagebetale sagsøgeren de beløb, der var fratrukket i hendes vederlag i tidsrummet 1. november 1987 — 30. april 1993.
- 29 Af det anførte følger, at Parlamentets afgørelse i skrivelsen af 1. december 1994 må anses for en akt, der indeholder et klagepunkt, jf. vedtægtens artikel 91, stk. 1, og ikke for en bekræftende akt. Som følge heraf skal sagen, som er anlagt til anfægtelse af denne akt, admitteres.

## Realiteten

- 30 Sagsøgeren har til støtte for sine påstande påberåbt sig to anbringender, det ene om manglende begrundelse, det andet om tilsidesættelse af bestemmelserne i vedtægtens artikel 67, stk. 2, og artikel 2 i bilag VII til vedtægten.

*Manglende begrundelse*

## Sammenfatning af parternes argumentation

- 31 Sagsøgeren har anført, at den anfægtede afgørelse totalt mangler begrundelse, idet Parlamentet i strid med, hvad der kræves efter fast retspraksis, ikke angiver de grunde, den er baseret på, og som må kendes, hvis det skal være muligt at gøre afgørelsen til genstand for retslig efterprøvelse. Europa-Parlamentet har specielt ikke angivet, hvorfor det besluttede at begrænse tilbagebetalingen af de beløb, der var blevet fratrukket i medfør af artikel 67, stk. 2, i vedtægten, til tiden efter den 1. maj 1993.
- 32 Europa-Parlamentet har på sin side gjort gældende, at dette anbringende ikke blev fremført i den administrative klage, hvorfor det skal forkastes, idet det dog tilføjes, at omtalen i skrivelsen af 1. december 1994 af indførelsen af en ny administrativ praksis, hvorefter antikumulationsreglen ikke længere skulle anvendes på de pågældende nationale tillæg, under alle omstændigheder udgør et forståeligt og passende svar, der direkte hænger sammen med fastsættelsen af det tidspunkt, fra hvilket den anfægtede afgørelse fik retsvirkninger, nemlig den 1. maj 1993.

## Rettens bemærkninger

- 33 Indledningsvis bemærkes, at ifølge fast retspraksis har forpligtelsen til at begrunde en afgørelse til formål at gøre det muligt for Fællesskabets retsinstanser at udøve kontrol med lovligheden af den anfægtede afgørelse og at give den berørte part tilstrækkelige oplysninger til at få kendskab til, om afgørelsen er begrundet, eller om den er behæftet med en mangel, der gør det muligt at anfægte dens lovlighed (jf. Rettens dom af 27.10.1994, sag T-508/93, Mancini mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 761, præmis 36).

- 34 Retten skal dernæst fastslå, at det af skrivelsen af 1. december 1994 fremgår, at Parlamentet gik ud fra begrebet »ændring af administrativ praksis« efter en definition heraf, der ikke omfattede tilbagevirkende gyldighed, for kun at skulle tilbagebetale de beløb, der var fratrukket i medfør af vedtægtens artikel 67, stk. 2, fra det tidspunkt, fra hvilket »den nye praksis blev indført«, altså fra den 1. maj 1993.
- 35 Det følger heraf, at den anfægtede afgørelse indeholder tilstrækkelig mange oplysninger til, at den berørte part har mulighed for at anfægte den, således som det i øvrigt er sket, og til at gøre det muligt for Fællesskabets retsinstanser at kontrollere afgørelsens lovlighed.

*Anbringendet om tilsidesættelse af bestemmelserne i vedtægtens artikel 67, stk. 2, sammenholdt med artikel 2 i bilag VII til vedtægten*

#### Sammenfatning af parternes argumentation

- 36 Sagsøgeren har i første række gjort gældende, at en institution ikke kan foretage et fradrag i henhold til vedtægtens artikel 67, stk. 2, medmindre den godtgør, at de tillæg, den pågældende får udbetalt fra anden side, er af samme art som de familietillæg, som tjenestemanden har ret til i henhold til afdeling 1 i bilag VII til vedtægten. I det foreliggende tilfælde kan det forhold, at Parlamentet besluttede at ophøre med at anvende antikumulationsreglen på tillæg som dem, sagsøgeren modtog i henhold til dansk lovgivning, kun betyde, at det udtrykkeligt anerkendte, at det havde gjort sig skyld i en fejl med hensyn til disse tillægs art. På baggrund heraf er sagsøgeren af den opfattelse, at Parlamentet er forpligtet til at tilbagebetale hende samtlig de beløb, der er fratrukket i henhold til vedtægtens artikel 67, stk. 2, med virkning fra den 1. november 1987 og med tillæg af renter 8% p.a.
- 37 Parlamentet har indledningsvis anført, at vedtægten ikke indeholder nogen udtrykkelig bestemmelse om, at dens artikel 67, stk. 2, ikke finder anvendelse på de tillæg,

der er udbetalt i henhold til den danske lov. Parlamentet har dernæst bemærket, at institutionerne har et vidt skøn ved afgørelsen vedrørende arten af de tillæg, der udbetales i henhold til en national lovgivning. I øvrigt er det dets opfattelse dels, at dets tidligere »administrative praksis« med hensyn til vedtægtens artikel 67, stk. 2, ikke udgør en ulovlig retsakt, der kan tilbagekaldes ex tunc, og dels, at dets nye praksis ikke er et resultat af en individuel afgørelse, der kan skabe subjektive rettigheder, men af en afgørelse, der gælder generelt for danske tjenestemænd, der har forsørgerpligt over for et eller flere børn. Parlamentet er endelig alene gået ud fra sagsøgerens udtalelser, idet hun aldrig havde sat spørgsmålstegn ved lovligheden af dets tidligere praksis.

### Rettens bemærkninger

- 38 Retten skal henvise til ordlyden af vedtægtens artikel 67, stk. 2, hvorefter »tjenestemænd, der oppebærer de i stk. 1 nævnte familietillæg, skal meddele, hvilke tillæg af samme art de får fra anden side; disse fratrækkes i de tillæg, der betales i henhold til artiklerne 1, 2 og 3 i bilag VII«.
- 39 Denne bestemmelse skal fortolkes således, at det tilkommer institutionerne at afgøre, om de tillæg, som tjenestemændene eller de ansatte har givet meddelelse om, således som de efter bestemmelsen er forpligtet til, er af samme art som de familietillæg, der modtages i henhold til artikel 1, 2 og 3 i bilag VII til vedtægten. Heraf følger, at den omstændighed, at en tjenestemand giver meddelelse om tillæg i henhold til vedtægtens artikel 67, stk. 2, ikke på nogen måde kan fritage den pågældende institution for hurtigst muligt at tage stilling til, om disse tillæg kan anses for »tillæg af samme art, de får fra anden side«, og anvende antikumulationsreglen i overensstemmelse hermed.
- 40 I øvrigt har institutionerne efter vedtægtens artikel 67, stk. 2, kun i to situationer mulighed for at beslutte at ophøre med at anvende antikumulationsreglen i denne

artikel. Den første mulighed foreligger, når de tillæg, der er udbetalt tjenestemændene fra anden side, objektivt har ændret art navnlig som følge af en ændring af den nationale lovgivning, i henhold til hvilken de udbetales. Den anden situation foreligger, når institutionen ved opfyldelsen af den pligt, der påhviler den i medfør af samme bestemmelse (jf. præmis 39), konstaterer, at den ikke korrekt på grundlag af objektive, generelt anvendelige kriterier har defineret de nationale tillæg, den pågældende tjenestemand har givet meddelelse om, korrekt og derfor med urette har ladet dem fratække. I denne situation får den obligatoriske afgørelse om, at vedtægtens artikel 67, stk. 2, ikke længere skal anvendes, virkning fra det tidspunkt, da tillægget første gang uretmæssigt blev fratrukket.

41 På baggrund heraf må det fastslås, at Parlamentet, da det i denne sag besluttede at bringe anvendelsen af vedtægtens artikel 67, stk. 2, til ophør for de omhandlede nationale tillæg med den begrundelse, at disse ikke var af samme art som de tillæg, der udbetales i henhold til artikel 2 i bilag VII til vedtægten, med urette afslog at tilbagebetale sagsøgeren de beløb, det havde fratrukket i hendes vederlag i henhold til samme bestemmelse i tidsrummet 1. november 1987 — 30. april 1993.

42 Dette anbringende skal derfor anerkendes.

43 Af det anførte følger i det hele, at sagsøgerens påstande skal tages til følge.

### Sagens omkostninger

44 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Parlamentet

har tabt sagen og sagsøgeren har påstået Parlamentet dømt til at betale sagens omkostninger, hvorfor det pålægges Parlamentet at afholde samtlige sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Første Afdeling)

- 1) Europa-Parlamentets afgørelse af 1. december 1994 om afslag på at tilbagebetale de beløb til sagsøgeren, der er fratrukket i hendes vederlag i tidsrummet 1. november 1987 — 30. april 1993 i medfør af artikel 67, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, annulleres.
- 2) Europa-Parlamentet betaler sine egne omkostninger samt de af sagsøgeren afholdte omkostninger.

Saggio

Tiili

Moura Ramos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 6. marts 1996.

H. Jung

A. Saggio

Justitssekretær

Præsident